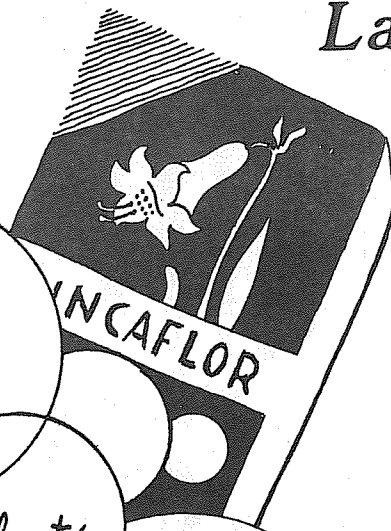

EL POU... CALENT

revista (sin burbujas)

La Garriga

Sunyol

Valenti

Pardo

**NO ENSABONEM
NINGÚ**

Vinyes

Moya

Nualart

Camp Planas

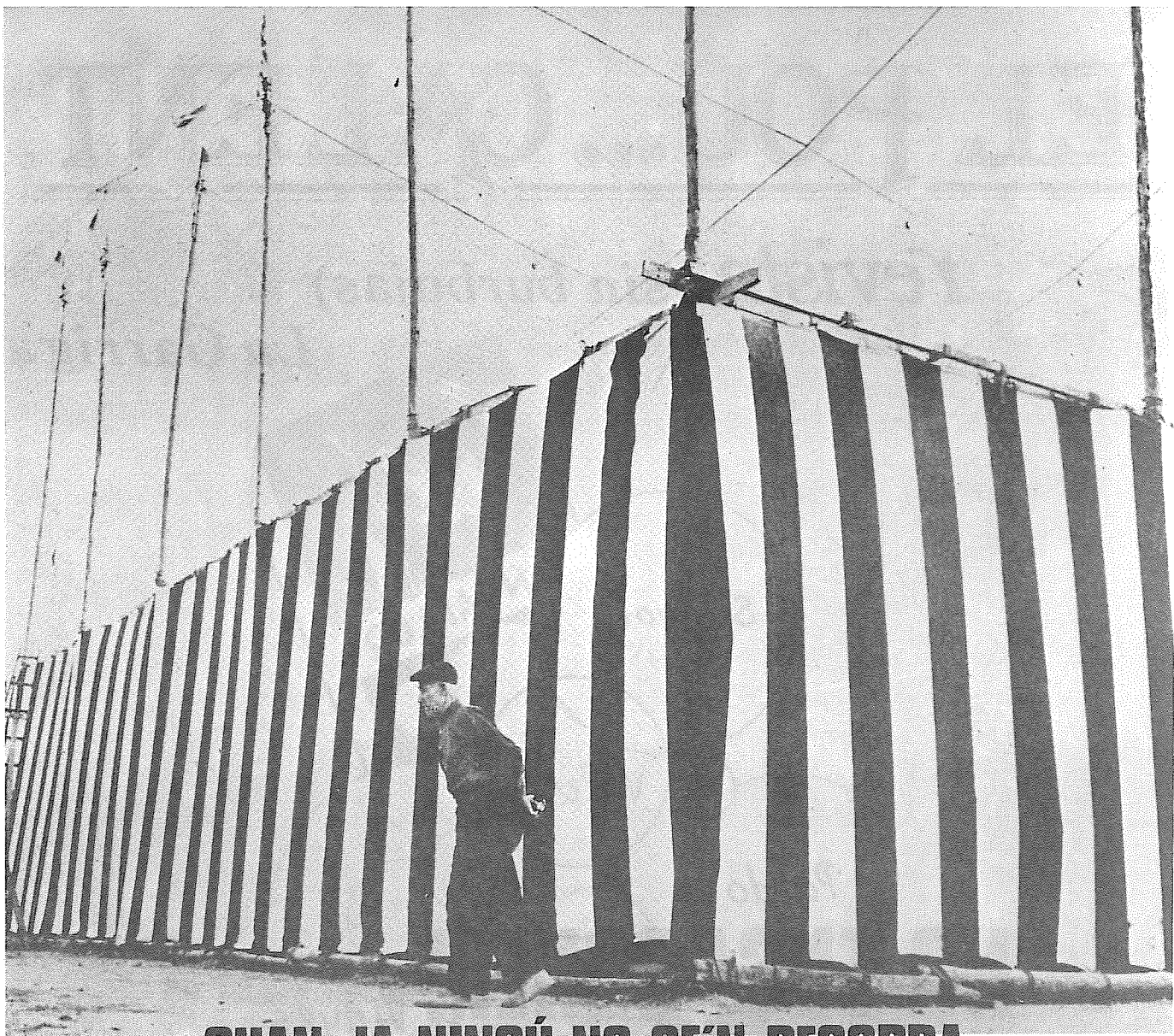
Moscart

Albó

Codina

Pinadella

Hernandes

QUAN JA NINGÚ NO SE'N RECORDA

Ara que ja tenim la tardor al damunt, que les velles dels envelats són guardades als magatzems i que la pólvora dels coets s'ha esvaït completament, les festes majors ja no són notícia.

No patiu, però, que no us pensem fer cap reflexió sobre si se'n van en orris o no: aquesta no és la nostra especialitat. Ara bé, no es pot pas dir que no es facin esforços per revifar-les: Ajuntaments, comissions de festes, associacions i particulars malden a tot arreu perquè la revifalla començada fa no gaires anys no sigui la revifalla de la mort. No obstant, si parleu amb gent d'una certa edat ben segur que us diran que com les festes majors d'abans ja no se'n veuran mai més.

Segurament que aquesta afirmació no obeeix tan sols a raons sentimentals sinó que molt probablement n'hi ha de moltes altres menes. Els historiadors i sociòlegs han dit moltes vegades que la festa major era tot un esdeveniment ciutadà, mentre que ara la gent només espera que hi hagi un dia de festa per tocar el dos i anar-se'n a veure món o a torrar-se al sol. Hi ha un argument, però, que encara no hem tingut mai l'ocasió de veure escrit i que nosaltres voldriem apuntar com a modesta aportació a la nostra cultura o cultueta.

La festa major tenia un cert paralelisme amb el

mercat de bestiar: era una de les millors ocasions anuals per a tancar transaccions matrimonials. El ball de l'envelat era sens dubte el moment central de l'operació; quan la parella no es deixava anar durant un bon pilot de balls ja tenia el visat social necessari per al canvi d'estat.

Com dirien alguns erudits això tenia un cert contingut de classe, ja que els rics tenien el seu propi ceremonial en les festes d'anunci de compromís. En canvi els pobres no tenien aquesta oportunitat i havien de treure profit de la festa més general que tenien a mà.

Suposem que a les parelles d'abans també els devia d'agradar més trobar-se d'amagatotis que no pas fer el numerat del ball del ram, però això és com per treure's el passaport, que cal fer cua t'agrada o no.

A part d'això no es pot pas negar que també devia tenir el seu alicient això de passejar i lluir la peça com un caçador o pescadora qualsevol.

Ara això de prometre's no està gens en voga i, per tant, el mercat de compromisos ha perdut gairebé tota la seva vigència.

Aquesta petita argumentació segurament no té cap base científica però ens ha permès d'omplir mitja pàgina com aquell qui no vol la cosa.

A l'estiu sembla que les notícies tendeixen a desaparèixer i, en canvi, els rumors, com les sargantanes, s'espavilen i es fiquen per tot arreu. A nosaltres sempre ens n'arriben, i això ens agrada perquè ens ajuda a mantenir-nos al dia sense gaire esforç.

Doncs bé, pels volts de la Festa Major ens arribà el rumor que érem una revista d'esquerres.

De primer alguns ens emocionàrem i tot quan ho vam sentir. Carat!, ara almenys ja sabem què som; no està gens malament això per l'edat que tenim.

De l'emoció vam passar a l'alegria i vam obrir una ampolla de xampany per celebrar-ho. Els efluvis etílics ens van jugar una mala passada i, en comptes de donar-nos més alegria, ens va fer rumiar i recapacitar sobre aquestes paraules.

Devien ser les onze de la nit quan començàvem a discutir què eren això de la dreta i l'esquerra i, com és natural, a les dotze encara no havíem arribat a cap conclusió més o menys publicable. Teníem clar, això sí, que no érem la revista de tot el poble i que tampoc no ens pro-

posàvem pas de ser-ho. Que hi deu haver gent que ens compra i ens llegeix perquè li agradem, cosa que no té cap mèrit, i d'altra per saber què diem i poder-nos criticar amb base documental, cosa que sí que en té i de la qual estem molt agraïts. Molta més gent ho hauria de fer això!

Comprar i llegir una revista que a un no li agrada, tan sols per poder-la analitzar a fons és una cosa que no és pas gens fàcil; ho testifiquem.

En aquell moment devien ser cap a quarts d'una. Com que era estiu les finestres obertes ens permetien sentir la remor del carrer i de les cases veïnes. De cop i volta vam sentir que s'acabava el programa de televisió. Allò fou com la bombeta que s'encén instantàniament; ja teníem la solució: és que hi ha gent que veu les coses de la vida en blanc i negre, com en els televisors de l'època franquista. Doncs no; no senyors, perquè vostès vegin que hi ha una revista que és de les dretes nosaltres no hem de ser pas necessàriament la de les esquerres.

Vam encetar una segona ampolla de xampany i aquesta vegada l'alcohol ja no ens tornà a trair. Era Festa Major.

EL POU... CALENT

revista amb safareig

Director: Isabel Clàra Simó
n.º 6

Dipòsit Legal: B. 37 558-1978

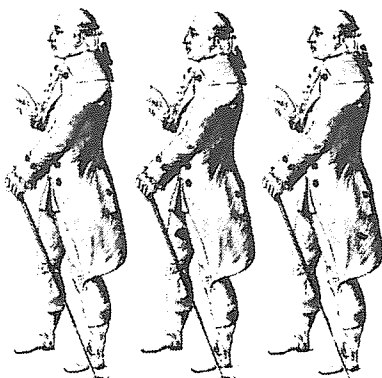
El Pou Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn. 2

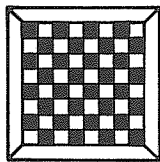
Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: .50 pessetes

Setembre, Octubre, Novembre...

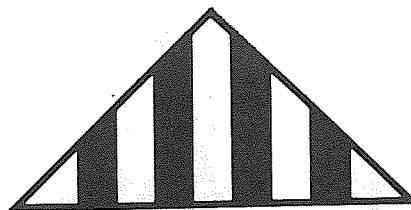
JAUME GUARDIS
JOAN GARRIGA
JORDI LLIMARGUES
JOSEP MAS
JOSEP MIRÓ
MANUEL PORTER
MANUEL VILAR
MERCÈ HERNANDEZ
MARTÍ SUNYOL
MATILDE MARTINEZ
PEP TORRA
QUIQUE ALCANTARA

- COMBINADOS DE CHAPA
- RECHAPADOS A MEDIDA
- TRABAJOS EN MARQUETERIA
- EMPRESA AUXILIAR PARA EL MUEBLE Y DECORACION

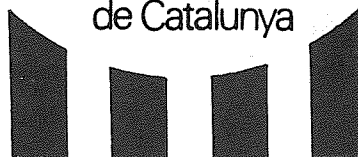
RECHAPADOS **FERRER**

POL. IND. CONGOST - NAVE 9-10
TELEFONO (93) 871 57 61
LA GARRIGA
(BARCELONA) SPAIN

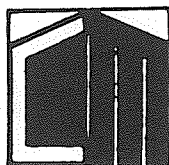

ERC

Esquerra Republicana
de Catalunya

Informació: 871.50.41

CONSORCIO DEL MUEBLE

DE LA

GARRIGA S/A

L'ASCENSOR

Era un matí de setembre cap a migdia, el sol encara batia amb força sobre la plaça fent suar unes velletes que venien de cobrar la pensió de la Caixa. La pols que aixecà el cavall s'allunyà amb rapidesa impulsada pel vent matinal.

Un estrany personatge com tret d'una pel·lícula d'època descavalcà amb posat arrogant i lligà el cavall a un dels arbres de davant de l'ajuntament.

La insòlita maniobra no passà desapercebuda al municipal de guàrdia que tragué el cap mig encuriosit, mig inquisidor.

L'estrany cavaller se li adreçà altiu bo i recriminant-li que no li fes una reverència com a les que ell estava acostumat.

—Com que quien soy e queque quiery? Com és possible que la milícia d'aquest poble no conexas natural sobirà?

El municipal no s'havia trobat mai en una situació semblant i preferí anar a consultar algú de dintre tot pensant que possiblement devia ser un alt funcionari de la Generalitat amb serveis traspassats recentment.

Res d'això no havia passat desapercebut a un personatge que restava mig amagat i que resultà ésser un redactor del Pou.

—Majestat!, Majestat!

—Qui'm crida?

—Sóc jo, senyor, l'afortunat mortal que té la joia de parlar personalment amb el seu rei En Martí l'Humà. A què devem la joia de la vostra visita?

—Venc a pendre les aigües; a què volets que vinga nostra reyal persona?

—Ui!, senyor, passeu depressa cap a l'ascensor que si es descobreix la vostra presència podem tenir problemes constitucionals.

—No sé quin estrany llenguatge parles que Nós no entenem.

—No em feu cas, senyor, que jo ja sé el que em dic.

Un cop amagats dintre l'ascensor l'hàbil redactor començà l'interrogatori.

—Digueu-me, Majestat, vós no heu vingut tan sols a prendre les aigües, oi?

—Ta perspicàcia sobreix ta plebeia condició. Donchs hoc, som venguts a faer revisió d'un libre d'història on hom parla de Nós e de nostra darre-
ra estada a aquesta vila. Vull revisar-hu puis hi pot haver coses que no sia de nostre interès que'ns
façan públiques.

—En vau fer alguna de grossa, eh!

—Vàrem fer lo que vàrem poder, saps, mas no t'hu explicaré pas, pus après hu publicaràs a ta Crònica e nos faràs davallar en vil ridícul e nostre enuig poria caure sobre tu. Segons l'autor d'aquest libre Nós no podiem ni muntar a cavall ni reials fills haver, e ver és, mas ab l'ajut de vostres aigües fort me só millorat. Té, ara ja'm veus leuger com una daina.

Per demostrar el que deia, el rei féu un salt gairebé d'acròbata que acabà amb la seva humanitat per terra i féu trontollar l'ascensor. L'agutzil en aquell moment passà per davant i quedà astorat, però reaccionà ràpidament.

—Vostè deu ser un dels Artristas, oi?, que faran una cercavila ara?

—Ajuda'm a axecar si no vols que te desterre, agutzil. En aquest poble nengú no'm conex, hauré de sancionar les autoritats locals.

Per cert, correus me són arribats dient qu'ara ací mana una fembra; és possible açò?

—Sí, ja fa més d'un any. Va ser la que tingué més vots a les eleccions.

—Estau ben curulls de follia ací a la Garriga, par que vins hau presos ab comptes d'aigües. Les fembres han de faer les faenes que'ls són pròpies a casa o a palau e no barrexar llur condició ab los que menem la difícil missió de govern.

—Els temps han canviat molt, Majestat, des de la vostra primera vinguda. Ràpid, senyor Joan, ajudi'm a aixecar el rei!

—Oh, si és cosa de reis haurem d'avisar el senyor Planes.

En aquell moment se sentiren les campanes de l'església, el rei s'aixecà com catapultat i anà a mirar per la finestra. La visió d'uns nuvis que sortien tranquil·lament de l'església feu canviar la cara del monarca el qual sortí disparat baixant els graons de quatre en quatre i cridant:

—Dret de cuixa!, dret de cuixa!

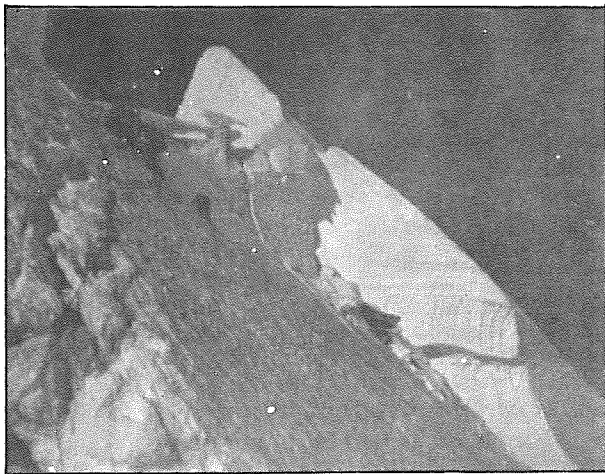
CARNISSERIA

Pere
Eruells

Centre, 13
Telèfon 871 47 36

LA GARRIGA

Expedició Als Andes (2)

L'expedició del Vallès Oriental als Andes arribà a bona fi. En el darrer número entrevistàvem tres dels seus components que ens prometeren que a la tornada ens farien cinc cèntims de tot el que havien vist i experimentat.

Una expedició d'aquesta mena permetria d'omplir tota la revista, però com que això és materialment impossible ens hem vist obligats a fer un petit resum de tot el que ens han dit.

Quan hom va al Perú a fer una expedició que és un repte a la natura potser no pensa que la primera impressió que rebrà és totalment urbana. Lima és una ciutat de més de sis milions d'habitants, dels quals un cinquanta per cent viu en barraques. Aquest ambient de misèria, acompanyat del cel de plom que gairebé sempre plana sobre la ciutat, fa que tinguem una primera impressió peruana gens mitificada.

No obstant la nostra missió no és romandre a Lima i, per això l'endemà mateix, dia 21 de juliol, ja agafem el cotxe de línia cap als llacs de Llanganuco. El camp base era a 3.900 metres d'alçària i no cal dir que el cotxe no hi arribava, sinó que els últims trams els haguérem de fer amb mules

de lloguer.

Es veu que el lloc que vam triar per a aclimatació era molt conegut ja que hi vam trobar moltes altres expedicions amb intencions similars a les nostres. Evidentment el tema de conversa era únic: les dificultats que ens esperaven i les explicacions de les experiències que cadascú tenia.

El dia 24 s'assoleix el Yamarraju, de 5.110 metres. Per a un europeu sobrepassar els 5.000 metres té un valor extraordinari ja que és una experiència que no pot fer mai a casa seva.

Durant els dies d'aclimatació a la zona de Llanganuco el pic més alt que assolírem fou el Pisco, pic que no és excessivament difícil... si no fos nels 5.850 metres que té.

El dia 30 es desfà el campament un cop donada per acabada la fase d'aclimatació. En camió arribem al poble de Musho, darrer lloc habitat que trobarem. El record més esgarriós d'aquesta jornada és el del pas per una gran esplanada, immens cementiri de 25.000 persones atrapades per un terratrèmol i un allau de neu que enterrà el poble de Yungay.

Una caravana de dotze mules ens menà de Musho fins a una alçària de 4.200 metres on havíem d'instalar el campament base. En sentit estricte ara comencava la nostra operació.

No era pas possible intentar fer un pic com el Huascaran, de 6.768 metres, comptant només amb un camp a 4.200. Per això la nostra primera feina fou instalar un nou camp, que anomenarem número 1, a 5.400 metres. Després d'això ens prenguérem un dia de repòs abans d'intentar la jugada definitiva.

El tres d'agost, en plena festa major, (a la Garriga!) dues cordades van sortir de matinada cap al camp número 1 on van pernoctar. L'endemà seguiren l'ascensió i a la nit ja van poder muntar el camp número 2 a 5.950 metres. L'última etapa semblava que no s'acabaria mai; quan érem a 6.500 metres ja vàiem el cim però els últims 268, sense ànim de voler semblar novel·lescós, foren d'autèntic calvari. Semblava increïble però per fi ho aconseguírem: a les tres de la tarda del dia cinc tocàvem el sostre del Perú.

CINE ALHAMBRA

actualitat

Perquè l'èxit fos total la tercera cordada va intentar-ho l'endemà i també reeixí. No podíem demanar més. La pressa, però, era la nostra companya i ràpidament ens afanyàrem a retornar al camp base. Allà, ja més relaxats, poguérem celebrar l'èxit de la missió.

Si mirem enrera veiem que en pocs dies hem fos allò que ens havia costat un any de preparació i d'esforços, però no podem pas dir que sigui malaguanyat ja que sense aquests hauria estat totalment impossible el que hem realitzat.

Aquests esforços no han estat solament nostres sinó també de tots els que d'una forma o altra van col·laborar amb nosaltres i ens van ajudar. Tal com havíem promès vam enviar postals a tots els que ens van ajudar econòmicament; sabem que aquestes no han arribat a destí però ja les hem reclamades per telegrama a l'oficina de correus de Huaraz i a través de l'ambaixada espanyola a Lima.

LA LIRA

DES DEL BALCÓ, LA VIDA?

Des del balcó de les golfes de casa,
brutes de temps, del solatge del temps,
veig l'empedrat que comença la sesta,
lluents al sol peresós que l'incita
i que asfixia l'aire, el cervell;
guaito la dona que retorna a casa
mentre desfà el camí de la compra
i ni un trist cop aixeca els ulls al sol;
guaito la dona que retorna a casa
mentre l'espera el dinar pel marit
mentre l'espera el marit pel dinar,
omplir l'estómac per tornar al treball;
guaito la dona que quan torna a casa
troba el vellet que va a fer un cigaló
i com ahir, l'«adéu-siau» de costum
i aquell somris, distret, que l'acompanya;
i com l'ahir, demà i cada dia,
cada matí arribant el migdia,
cada setmana de cada mesada,
cada nou any d'una única vida.
Des del balcó de les golfes de casa
veig l'empedrat que sesteja feliç.

Ramon Villanova i Fortuny

En motiu de la diada de Tots Sants
i a la memòria dels difunts de la nostra
vila

Feu arribar:

UN CANT AL CEL

No té sol, avui la vila,
ni esperança ni consol
el jovent ja no s'enriola
i vesteix tothom de dol.
Les campanes a morts toquen
la Garriga, trista està
un company se li emporten...
ell ja mai més no tornarà.
A tu et canta «L'Aliança»
i cada cant és un sospir
d'un cor malalt ple d'enyorança
greument ferit i dolorit.
La veu ronca i tremolosa
encara surt de dins son pit
i la cançó més piatosa
ens fa vibrar fins l'infinit
Són cants d'amor i de tristesa,
d'enyorament i soletat
ells del fons surten amb puresa
obrint els corts de bat a bat,
Si des dels llavis d'uns cantaires
de dalt el cel, tu sents els cants
escolta les belles pregàries
d'un senzill cor de catalans.

Ramon Mercader

HA PLOGUT MOLT

«El Pou Calent», que li agrada la barrila, s'interessa seriosament per tot allò que ens afecta d'una manera vital, i li agrada obrir-s'hi a un seré comentari.

He llegit fa poc unes paraules molt justes del poeta Miquel Martí Pol dient —en termes genèrics— que no es pot ser pessimista perquè el pessimisme no porta enlloc; i no sols això, sinó que un dels grans defectes dels pessimistes és que no aporten mai cap solució positiva. Això, avui, passa una mica, i amb persones que disfruten manifestant el seu pessimisme; també hi ha el perill que passi amb els desencisats, ja que el desencís és un primer pas cap al pessimisme.

I si mirem l'evolució de la política catalana des de les eleccions municipals, passant després per les del Parlament, fins avui, considero que és hora de dir que les coses van canviant de signe.

Naturalment, no podem desvincular la política catalana de la general de tot l'estat espanyol, ni deixar de senyalar que en aquest marc global les coses no són tan clares; però a Catalunya es comença a actuar amb uns criteris i unes actituds realistes i pragmàtiques que fan veure el demà amb esperança.

Tot un primer any de tensions municipals diverses era lògic esperar-lo; ho hem anat llegint a la premsa, fins semblar que podia anar-se'n tot en orris. De mica en mica, les coses es van encarrilant; i si les realitats assolides no són les que esperaven els impacients, sí que l'any s'ha superat amb un aprovadet just, però no amb un suspens.

Al resultat esmentat hi ha ajudat molt l'evolució de la política catalana amb les eleccions al Parla-

ment, l'elecció i proclamació del President de la Generalitat, les primeres tasques parlamentàries i del Govern de Catalunya, i les línies mestres que es dibuixen des dels centres de poder executiu i legislatiu, així com la posició dels partits polítics, conscients de la responsabilitat pública de l'hora que es viu.

Convé valorar les actituds i els plantejaments, davant de temes tan vitals per Catalunya com els traspàsos de serveis, i el de les Diputacions i les comissions parlamentàries. S'hi veu un clima coherent de voler trobar solucions efectives i d'evitar enfrontaments inútils. I és que ja no estem en època d'eleccions sinó de feina política; i, gràcies a Déu, dona la impressió que els polítics catalans segueixen per aquest camí.

Retornant a la meteorologia, l'any que hem passat ha estat un bon adob per la nostra terra, ja de sí no massa rica. Ara el que convé és que el poble, la gent, no s'hi giri d'esquena; i que, mirant els fets fredament, desterrí la paraula desencís i desenterrí les paraules treball i esperança.

Parlar amb un cert optimisme enmig de les negres perspectives turístiques, de les onades terroristes i de les injustícies que encara es viuen pot semblar un cert contrasentit. No ho és. Paral·lelament als fets que es van produint, es marca a Catalunya una manera de portar la política seriosa i realista, de la qual n'hem de ser conscients i col·laborar-hi per a poder arribar a la fita d'un autogovern eficaç que ens permeti també la recuperació de les nostres llibertats i identitat.

Martí Sunyol i Genis

EXCELSIOR AL ROQUEROL

*Com m'agradaria d'arrencar el vol!
Enlaire enlaire! I volar com un roquerol!
Enlaire enlaire! I cada dos per tres un revolt!
Que content em daria
això que el meu pit vol.
En:aire enlaire! com un roquerol!
Com aquells que em distreuen la tarda
si em tanco a estudiar i m'amago del sol
com m'agradaria d'arrencar el vol!
I afartar-me de fer
tot allò que hom no vol:
Enlaire enlaire!
fins i tot sentir
de l'empiri la flaire,
fortors de benaurats,
dels qui han comès el pecat
de no cometre pecats:
ràpid! un giravolt!
proa ple aire
per l'afany de llibertats;
que vull fer el salt a l'estrella
amb petonets a la lluna
i capbussons en el sol.*

*Visca la vida que és viva!
Visca la vida sens dol!
I amb, tot, tancat i sol!
Maragall, Maragall, amic!
Aquesta tarda em degolla l'esperit!
...i encara em reca, encara em dol,
i no m'arrisco a emprendre el vol...
No pas tu!
ocellet mig negre i mig blanc;
ocellet mig negre i mig blanc,
com te'n fots dels qui petgen el fang!
No pas tu, sinó el teu vol.
Que si deixo de banda grifoldes versaires
—de lletres guinyol—
m'inspira un sincer clam:
Visca, visca els calciots en bullent estol,
figures del somni,
amics i consol...
durant mitja tarda
i d'altres insomnis.*

*I tot deu ser la cervesa al cap,
la sang solvent d'alcohol,
o tal vegada l'inútil lament
del desig trencat.*

R. V. i F. a F. M. i R. P.
per salvar-me de l'altra mitja
tarda.

Bar - Restaurant

La Garrafa

MENÚ DEL DIA
PLATS COMBINATS
TAPES VARIADES

Calàbria, 45

Tel. 871 41 98

LA GARRIGA

per nadal, que siguin flors el seu regal

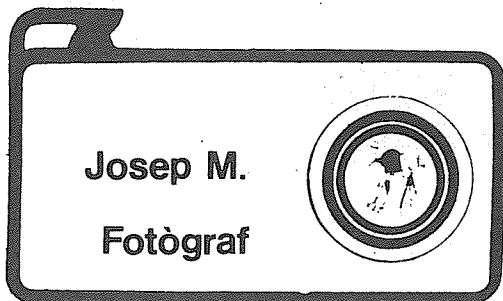

OBJECTES
DE REGAL

Ntra. Sra. de la Salut, 1

☎ 871 41 84

REPORTATGES FOTOGRAFICS - CINE

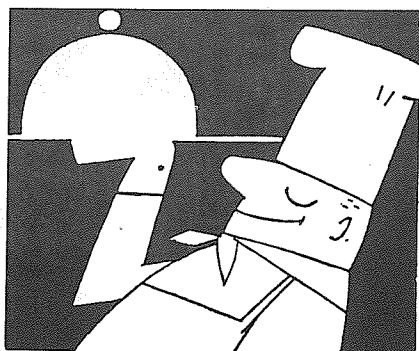

nota: per un millor servei és convenient demanar dia i hora amb anticipació

Passeig, 33

Tel. 871 44 84

LA GARRIGA

la cabaña

RESTAURANTE

TELEFONO
871 40 46

PISCINAS DE
LA GARRIGA

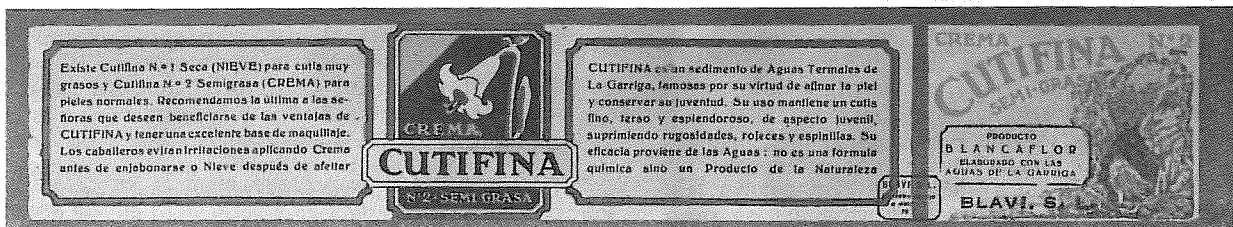
LA BLAVI

La vídua Parés, la portadora del negoci, era una dona decidida que juntament amb encarregats i treballadors va fer que el nom de la Garriga fos conegut arreu del món. La Blavi fins i tot va participar en una fira de mostres a Nova York cap als anys 50. En totes les etiquetes es feia constar que els productes eren fabricats amb la nostra coneguda aigua termal i ningú no ignorava que una de les qualitats dels sabons de la Blavi era que feien espuma amb l'aigua del mar.

La dibuixant Montserrat Barta, amb el seu estil personal, era qui feia les etiquetes, algunes de les quals hem reproduït aquí. En totes elles hi és ben evident aquell gust i aquella estètica que tant va caracteritzar la nostra dissortada postguerra.

I acabar dient que encara que les conegudes capses del sabó eren de color vermell i negre, no era pas perquè fossin de la C.N.T.

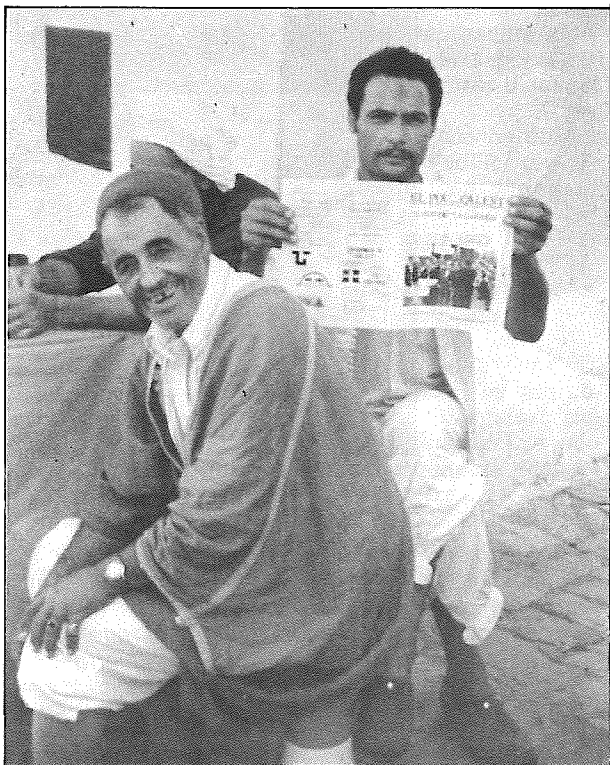
Codina y Ballús

C. Baños, 22 - Torrent dels Murrís, 54 - Tel. 871 45 32 - LA GARRIGA

SAFAREIG

«EL POU... INTERNACIONAL»

El Pou ha assolit notables fites dins l'àmbit de la premsa internacional. Sota els auspicis divinals de Mn. Mahoma «el gras», la nostra revista, de la qual n'és honorable subscriptor l'Aia-Toià Jumeini, ha obtingut l'exclusiva dels comunicats oficials de la guerra Iran-Iraq. El persa «Ben-Mohamed Zekry», mostra en la fotografia la seva satisfacció en llegir les bones noves dels nostres correspon-sals de guerra.

L'ALHAMBRA I LA BANCA CATALANA

Ho veieu com teníem raó?. Si el PSA guanya les eleccions la Generalitat passava a anomenar-se «generalife». En Pujol, que és un noi que volta, el dia de Corpus quan va veure el local d'en Pepito sense cap mena d'ocupant hi va fer instal·lar ràpidament unes oficines de la Banca Catalana. Tenim un president que no ens el mereixem!

L'ÀNIMA D'EN RODRÍGUEZ DE LA FUENTE

Es va aparèixer a l'Ester Camp. Sembla que la va animar per tal que publiqui uns fascicles sobre la fauna garriguenca.

FESTA GRAN?

Costa de trobar cada any un motiu polític prou engrescador a nivell popular com perquè la festa de l'11 de setembre no perdi l'embranchida que ha tingut els darrers anys.

Per una banda les consignes ajuden a centrar l'opinió sobre un motiu determinat però, per un altra, la fina dinàmica del poble fa el seu propi camí. Així, enguany, un gran nombre de catalans d'origen i d'adopció se n'anà a les platges de la Mediterrània, però no perquè estiguessin desencisats com digué la premsa botiflera, sinó perquè amb la seva presència de cara al mar i al sol de llevant volien retre un mut i emotiu homenatge a Roger de Flor i als seus valents almogàvers.

LA MÀGIA DEL 30.181

Si els del POU... juguem a la loteria és per alguna cosa, i si ho fem amb aquest número encara més!

L'astròleg americà Mr. MarKenrow diu que aquest any la grossa de Nadal acabarà en 81, segur!

I heus aquí que nosaltres ens ho hem cregut, i per si això fos poc, el 3+0+1+8+1 fa l'encantadora quantitat de 13. La qual cosa ens permet recomanar-vos l'adquisició puntual i al comptat del nostre número màgic.

- 30.181 -

ANUNCIS EN CATALÀ

L'aparició dels primers anuncis en català al «circuit regional» ens ha alegrat però alhora ens ha sobtat en gran manera. Garriguencs: no us caseu ni pel civil ni per l'església (això eren temps passats), ara la moda és casar-se per la Caixa.

JA TENIM NOU PRESIDENT

Míster Reagan ha estat elegit honorable d'honorables. El seu programa electoral ens afecta de ple ja que, segons diu, vol ser el xèrif del món. Nosaltres hi estem d'acord, sempre i quan ens enviï un supergovernador que controli a en Melià i a tots els nostres honorables.

OBJECTES PERDUTS

1. El Pou... d'agost, el de setembre, el d'octubre... oh! i espereu!
2. El tros de baix dels pantalons de l'alcaldeessa (sabem que l'alcaldeessa veu amb molt bons ulls que ens preocupem de la seva roba).
3. En Moscart i el seu contracte de professor d'educació física!
4. Els professors de l'institut i això que entre ells hi havia en Vinyes que coneix prou bé els carrers de la Garriga per no perdre l'orientació.
5. També s'ha perdut el virgo de la Vicenteta. Ella és valenciana i sembla que té problemes de llengua per venir a cercar-lo personalment per Catalunya.

ROBA ROBA

Un alumne del col·legi de Sant Lluís ens fa arribar aquesta nota: «El darrer dia d'escola, «uns» van entrar en el vestuari i, es veu que tenien fred ja que van agafar uns quants jerséis, uns pantalons i van estripar samarretes. La gent estava jugant a futbol i no se'n van adonar. Es veu que cada tres mesos es dediquen a fer una malifeta o altra: rebenten rodes de les bicicletes, en cremen un tros, i per si fos poc ROBEN, ROBA». Ens plau molt que la gent de les escoles ens enviïn safareigs tan ben escrits!

MARINA ROSSELL

Organitzat per no se sap ben bé qui, encara que rumors fidedignes apuntaven cap als de la «Voss», es va organitzar al Patronat un recital de la Marina Rossell. La mateixa font ha indicat que, quan es varen adonar que la Marina era d'esquerreres, els notables organitzadors volgueren emmudir l'artista. ¿Com s'explica sinó, que, a mitja actuació, els micròfons s'escampessin estabellats fins més enllà de l'escenari?

RODOLINS PAGATS

Què cony diuen aquests de la VEU!? Per què la Núria Albó no pot cobrar una feina que fa? Senyors, fer una auca i no cobrar-la és com si els rodolins no rimessin.

CATALANS UNIVERSALS

Com a prova de la presència de la cultura catalana a l'exterior tenim que la coneguda estàtua de Brusselles que duu el nom de Mannenken Pis, l'onze de setembre, es va vestir de català. Per a més disgust de qui tots sabem, també va fer una llegida del Pou en versió flamenca; el què passa és que en el moment de la fotografia se'l va amagar a l'esquena i es va posar a fer les seves necessitats. Gràcies, maco!

EN MOYA S'ARREMANGA

I quan ell ho fa no és pel mateix motiu que ho feia en Fraga! Però l'hem vist treballant de valent en l'organització del barri de la Mercè! Això ens agrada home! Ara, Sr. Moya, aneu alerta. Voleu dir que llogant un xicotet que us fes la feina no quedaríeu millor amb les amistats?

ENDEVINALLA

Fatxes de dia, fatxes de nit. Qui són?

A LA PISTA D'EN TITA

Hi va haver festa major i és que els del barri de la Mercè són d'aquests que quan trempen hi van amb ganes.

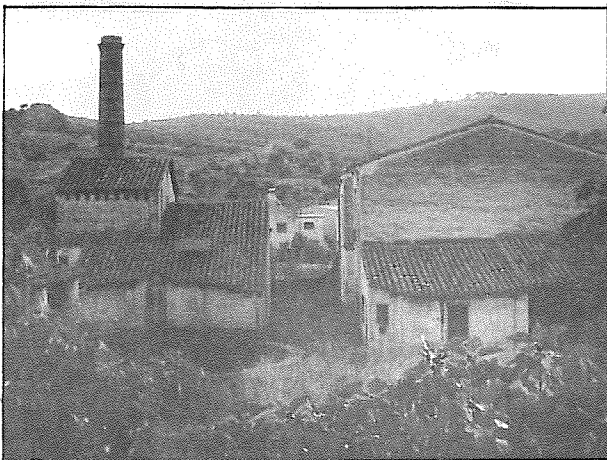
SAFAREIG

QÜESTIÓ DE MATISOS

Els senyors de La Veu estan d'allò més escandalitzats perquè el nou regidor Lluís Codina ara resulta que és d'Esquerra Republicana de Catalunya. ¿Per què, entre esquinçada i esquinçada de vestidures, no ens diuen a quines sigles pertanyen tots els regidors que figuraven com a independents a les candidatures? Sembla que n'estan molt ben as-sabentats i no és correcte que el poble només sà-piga una part de la veritat.

EL GAS

Han tirat la fàbrica del gas a terra. Sembla ser que hi construiran vivendes unifamiliars. Ens agrada-ria molt que ens en regalessin una ja que formem una bona família. Això sí!; ens comprometeriem a menjar força mongetes per tal d'anar fotent pets, que barrejats amb els pudents gasos de la riera, se-ria la manera de conservar l'antic nom de l'indret: «el gas».

INTERNS

El Col·legi Alpe ja fa una bona temporada que té alumnes interns. Això convenia. Hi ha qui diu que és per tal que alguns de la UCD puguin votar còmoda-mentment en contra de la llei del divorci. Ara, el que a nosaltres ens té realment preocupats —no hi heu atinat!— és la quantitat de merda que —en aug-ment— va a parar al Congost. I, és que nosaltres sempre hem pensat que els caganers de pela són els qui més embruten, els llocs i les lleis.

L'OLÍMPIC EN CATALÀ

No. No volem parlar de les batusses del partit contra el Ripoll. Nosaltres només volíem felicitar la nova junta ja que, sembla, ens anirà anunciant els partits de la temporada amb una pancarta a la plaça escrita en català. Senyors Cendra, Suriguer i Casolà, hem hagut d'esperar un president gallec per tal que se'ns anunciessin els partits en la nostra llengua!

LA MÒMIA DE L'AJUNTAMENT

A l'Ajuntament hi tenen una mòmia! Sembla men-tida però és veritat. A l'antiga casa d'estiueig pro-pietat dels senyors Mas-Andròminates, aquest estiu passat s'hi va trobar una mòmia egípcia. Hi va anar a parar quan durant la guerra civil els museus de Barcelona van repartir alguns dels seus objectes més valuosos per les viles més tranquil·les dels en-contorns i d'aquesta manera salvar-los dels bombar-deigs.

Molts estudiosos han pujat fins al nostre poble per tal d'estudiar-la i trobar el museu d'on procedeix. La fundació Maurí sembla que en serà dipositària si la cosa no s'aclareix. De tota manera —i durant tot el mes— la podeu visitar a l'Ajuntament. Demaneu per en Russinyol.

QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Banys, 86

GRUP DE TEATRE amb escenari a hores lliures **BUSCA** local per a fabricar el material necessari dels seus espectacles.

P. D.: Encara que sigui professional, no disposa d'un duro per comprar ni xupa xups.

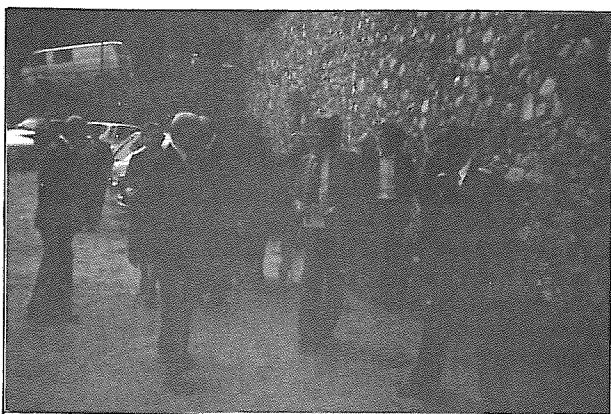
Raó: **A R T R I S T R A S**

ESQUITXADES

RETROBANT LA HISTÒRIA —

Creiem que és un encert la celebració dels actes que a l'entorn de la Història de la Garriga organitzà la Fundació Maurí. Cal destacar que el passat dia 12 a la Doma es cantà el Plany de Sant Esteve i, a continuació, l'historiador Sr. Coll i Alentorn dissertà sobre la repoblació de les terres del Vallès al segle XII. L'acte es veié força concorregut i tingué molt de ressò als mitjans informatius. La Coral Ariadna clogué dignament l'acte amb un programa que s'adeia a l'esdeveniment.

El Conseller de Cultura senyor Max Canher presidí la sessió i la suportà sense que se li notés.

LA NÚRIA ALBÓ, HA GUANYAT UN PREMI

Enguany, el premi de novella «Vila d'Arenys», en la seva primera convocatòria, ha recaigut en la Núria Albó. Tot i que la seva obra literària no és prou coneguda, no és pas la primera vegada que obté un premi literari. El 1959, va iniciar la seva carrera literària amb el Premi «Pinya de Rosa» de narració al qual van seguir els premis «Cant Espiritual» (1961), i «Caravella» (1969), de poesia; també ha estat finalista en diferents ocasions. Cal destacar la publicació de diverses obres de la seva producció: «La mà pel front» (poesia); «Típtic» (poesia) conjuntament amb Angels Anglada; «El fantasma Santiago» (per a infants); «Fes-te repicar» (novella) i «Agapi Mou» (novella), aquesta última publicada darrerament.

«El desençís» obra per la qual ha estat guardonada amb l'esmentat premi, dotat amb l'ambiciosa i gens menyspreable quantitat de cinc-centes mil pessetes, és una novella que, si bé no podem anticipar-ne el contingut, ha gaudit del ressò en revistes de la categoria de «Lecturas», per posar un exemple. Altrament, cal destacar les intervencions a la Televisió Espanyola (i la del circuit català) que més d'un disgust degueren causar entre els prohoms de la política local.

MATAGALLS - MONTSERRAT

En Coma, un jove excursionista del Centre Garriguenc, va quedar sisè en la popular travessa Matagalls - Montserrat a peu. El felicitem ben cordialment i si mai ens vol ajudar a repartir Pous... entrenant-se pels carrers de la Garriga el felicitem encara més. Sembla però —i tornem a parlar seriosament— que la clau del seu èxit va ser el saber prescindir dels avituallaments en ruta, substituint-los per mel i pa que duia en la seva motxilla. Només va trigar 19 hores i 30 minuts.

CONVERSIÓ AL CATALA

Volem destacar que al col·legi de les monges enguany s'ha començat a fer el parvulari en llengua catalana, amb propòsit de fer-hi cada any un curs més. El fet és important i positiu per ell mateix però ho és molt més encara si es té en compte l'especial situació d'aquesta escola, ja que suposem que no és gens fàcil d'introduir innovacions quan el futur és tan incert com en aquest cas.

CICLE DE TEATRE

Des de l'onze d'octubre cada dissabte se celebren al Patronat representacions teatrals emmarcades dins del II Cicle de Teatre. A l'hora de tancar la redacció encara no podem fer la crítica de cap, però esperem fer-ho al proper número si és que abans no s'ha celebrat ja el III Cicle.

agapi mou
núria albó

Novel·la

ESQUITXADES

1.º PREMI DE PINTURA

Amb una participació de gairebé un centenar d'obres el dia tres d'octubre s'inaugurà l'exposició de pintures que havien participat al premi Fornells Pla. Prèviament un jurat format per Núria Albó, Josep Iglesias del Marquet, Antoni Comella, Francesc Fontbona i Joan Vila Grau havia escollit les obres guanyadores. El primer premi fou per a Martí Más, amb una menció a Enric Pladevall; el premi per a artistes del Vallès fou per al granollerí Paco Merino.

Val a dir que els baixos de l'Ajuntament resultaren insuficients per a inquirir totes les obres i que, malauradament, algunes no es pogueren exposar o ho foren en condicions de llum molt precàries. El que per una banda és una pena és també senyal de la bona acollida que ha tingut el concurs.

Voldriem afegir que per una altra ocasió caldria fer-ho de manera que el costat de cada quadre figurés el nom de l'autor.

L'ONZE D'ENGUANY

Aquest 11 de setembre no hi hagué manifestació a la Garriga com ja s'havia fet gairebé tradicional. En comptes d'això el dia 10 hi hagué ballada de sardanes a la Plaça i el matí del dia 11 l'esbart Ballets de Catalunya interpretà algunes peces a la mateixa plaça. A continuació es projectaren a l'Alhambra uns curt-metratges sobre diferents moments de la història de Catalunya; llàstima que no es complís el programa anunciat prèviament.

Val a dir que l'Ajuntament es feu càrrec de les despeses econòmiques de l'organització.

Quant a participació popular podem dir que l'assistència fou força nombrosa i no sabriem dir si perquè era festa o malgrat que era festa. El nombre de banderes als balcons era similar al d'altres anys i, potser perquè no ens acabem de desensisar, els incontrolats de sempre posaren creus al Passeig i trencaren la placa del passeig dels Tillers.

CORRIOLA

Distinguida Sra. Directora:

Antes de nada permítame felicitarla calurosamente por la labor que realiza al frente de esa revista.

Aunque no soy garriguense de origen sí que me lo siento de adopción pues desde hace muchos años paso todos los veranos en esta preciosa villa donde todavía es posible el solaz y el descanso. Por esto todo lo que pasa en La Garriga lo considero como propio y quiero tomar parte activa.

Cual no sería mi ilusión cuando comprobé que el pueblo tenía bastante vitalidad para mantener sus propios medios de comunicación social, pero mi gozo se fue apagando cuando comprobé que una de las revistas, la suya, mantenía una actitud agresiva contra la otra. Como acérrima partidaria que soy de la libertad de expresión debo censurar enérgicamente su actitud. Puede ser que a ustedes no les guste La Veu de La Garriga pero no por esto deben estar atacándola continuamente. En una sociedad pluralista como la española cada uno tiene derecho a opinar como quiera sin faltar al respeto a los demás.

Intuyo que una cosa que a ustedes les desagrada es que parte de La Veu se escriba en castellano. Como catalanista que soy no puedo más que aplaudir que ustedes estén a favor de que se escriba en catalán, pero deben ustedes comprender que este tipo de revistas bilingües ayuda a reforzar la comprensión entre todos los que habitamos nuestra amada región y ensancha el abanico cultural de Catalunya.

A más a más el bilingüismo está institucionalizado en la Constitución y en el Estatut votados democráticamente y como tal hay que respetarlo.

No quiero extenderme más, señora Directora, pero espero que mis palabras habrán contribuido a la crítica constructiva tan necesaria en nuestro país.

Suya afectísima,

Una veraneante
Barcelona

Sr. Director:

Aneu-vos-en a la merda! Si d'entrada hem de parlar de coses i expressions gruixudes, aquí en va una: «Sou una mena de cucs pudents i verinosos, amariconats, una colla de cabrons en potència, una restrallera de fills de la vostra mare!» Què us sembla? Oi que tampoc no està malament? És vergonyós que així que hi hagi una oportunitat, surtin revistes d'aquesta jeia! Malparits!

Aquesta carta no l'hem rebut pas nosaltres, l'han rebut els redactors de la Bimba, una revista d'esports. Ja que en aquest sant poble ningú no

PÀGINES VISCUEDES

Els sogres —allà a Tamarit de la Llitera— van tenir l'amabilitat de deixar-nos el seu llit. Collons quin llit! Tou, immens, d'una fusta d'aquelles que ja no n'hi ha..., jo hi estava com un reietó. La dona, però, va començar a agafar manies: Josep Maria, tinc por, em fa l'efecte d'estar en un nínxol de la Doma, anem a dormir al quarto de baix

Jo que en deu anys de matrimoni m'he acostumat a tot vaig fer com aquell qui no sent la cosa. Ella anava insistint: Josep Maria, almenys deixem posar al cantó de l'esquerra que veuré la lluna per la finestra!

Si vols anar a l'esquerra guanyat-ho maca, passa pel damunt de la meva panxota, o bé baixa del llit i dóna la volta!

Ella que sí, mig empenyada baixa del llit cantant lletanies, i vet-ho ací que em fot el peu dins de l'orinal. Mai s'havia recitat una tirallonga de sants tan llarga, amb el contingut de la gibrelleta al darrera. Jo, que m'enprenyo i foto el cap sota el coixí i que vagi dient que un llit com aquest no es troba cada dia! Ella se'm fot a l'esquerra sense ni una gota de delicadesa, vaja no es va rentar el peu vull dir, i sabeu que és dormir enmig d'aquella farum de suc d'olives?

Però això no hagués passat d'anècdota si no fos pel que va venir al darrera quan finalment aconseguia dormir.

El somni va ser una repetició del que us acabo d'explicar amb la variant, que jo era en Mos-

cart i la meva dona la Núria Albó, amb l'agreujant que tots els de la redacció del Pou... contemplaven la cosa enfotent-se'n, és clar. Un espavilat d'aquests que volta per la redacció promocionant-se per les properes eleccions, provava d'eixugar el peu de la meva dona amb un exemplar endarrerit, mentre que un altre d'esqueres, però d'aquests que voten per en Xirinacs li prohibia totalment.

Algú s'hi girava d'esquena com dient ja s'ho faran. D'altres no hi eren perquè això sempre passa i aquest somni era molt real. Un altre que és del psuc, o almenys això deia fa una temporada, tenia els sants pebrots de dir-me que la culpa era meua per no haver tingut la gentilesa de deixar-la passar arronsant-me una mica, tal com feia quan només portàvem uns mesos de casats.

Resumint us diré que hi havia una tal diversitat d'opinions com mai no he vist obertament exposades en cap reunió del Pou... i que un xicotet que hem llogat darrerament i que buida les papereres i aviat us passarà a cobrar el rebut de la propera subscripció saltà dient: I, per què no en feu una novella i la presenteu a un concurs literari, com ara el «Recull» de Blanes?

Nosaltres que ja en tenim el cul pelat de segons què, no n'hi vàrem fer ni cas, i és que aquest jovent que puja amb un no res vol fer literatura!

Josep Maria Folch i Cagarassa

CORRIOLA

s'atreveix a dir-ho, i veient que no tenim la categoria de l'alcaldesa per tal que se'ns enviïn anònims, enç hem decidit a publicar-la.

Torneu-la a llegir, carat! Oi que en teniu ganes!

Señor Director:

Los que somos antifrancistas y democráticos por doquier no podemos leer la Veu puesto que es una revista fascista. Es por eso que le mando ésta para lograr del buen hacer y proceder de Vd. la inclusión de más artículos en castellano. Sean más parcos y ahórrense una lengua! Nosotros también estamos por la revolución hostia! SALUD!

DOS VIEJOS LUCHADORES

NOTÍCIA D'ÚLTIMA HORA

S'ens comunica que amb data 19 de Novembre, a estat constituïda l'UNIO DE BOTIGUERS DE LA GARRIGA.

Aquesta Entitat, com altres que ja estan escampades per Catalunya, preten, a través de la formació dels seus components, fer un comerç més eficient, dinàmic i modern, i que en definitiva va en benefici del consumidor.

ESPORTS

Bon - Aire

Bonaire, 7
Telèfon 871 42 40

Recuperem la nostra història

ei! si pot ser

I. — Un record i un elogi, o un elogi i una remembrança per a Josep Maurí i Serra (6-8-1912 - 21-3-1967).

«(...) ens interessa precisar per raó de justícia que el desenvolupament de la seva obra es fonamenta sempre en una rigorosa metodologia i crítica en l'examen i utilització dels documents i altres testimonis històrics, en l'apreciació de les fonts, de la bibliografia. La recerca heurística apareix sempre copiosa, abundant, quasi diríem exhaustiva. Furgava ací i allà, no deixava de consultar res que fos necessari tenir present, i cuidava de citar i reproduir amb la meticulositat d'un historiador consumat i responsable del seu quefer. Però damunt d'aquesta plataforma d'un material ben escollit i sistematitzat, vesteix l'obra amb un art i una gràcia realment envejables. Lluny d'ofrir una exposició esca, rígida, esquematitzada, conscient de la finalitat del seu esforç, empra un estil d'expressió planera, popular, diríem profundament humana i casolana, reproduint o extracant ben sovint els textos originaris en llengua vernacle, per a aproximar el palpitant i la calor dels mateixos fets a la gent d'avui. La llengua, el lèxic, ben depurats mercès a la seva àmplia cultura, ornent aquella exposició i en fan una lectura agradable. Lectura que, per acabar, jo us recomanaria que féssiu o repetíssiu com a ofrena i homenatge a aquell amic i enamorat garriguenc que fou Josep Maurí i Serra».

Això ho escrivia el Dr. Josep M.ª Font i Rius, catedràtic d'Història del Dret, de la Facultat de Dret de Barcelona, el dia 19 de juny de 1967, pocs mesos després de la mort de Maurí. Recordo que poc abans que això succeís, un dia a la Garriga, Font i Rius, ple de condolença em deia «Quina llàstima... quina llàstima que persones com En Maurí hagin de desaparèixer tan ràpidament...». La mort anava quallant a la seva pell, però no al seu esperit—. D'això ja fa més de tretze anys i la

reedició de la seva «Història de La Garriga» és motiu de gaubança pel record de Josep Maurí, per a la nostra història local, i en general per a la Història de Catalunya.

II. — 1.er diumenge d'octubre

«A Sant Joan de les Abadesses s'hi ha format una Comissió integrada per partits polítics i grups populars organitzadora de la campanya de reivindicació del tren que s'ha perdut en el seu centenari que hom celebra del 15 al 19 d'aquest mes (octubre). Sant Joan de les Abadesses ha perdut el tren justament quan celebra els cent anys de la seva inauguració. Serà un centenari trist perquè la supressió de la línia comportarà repercussions tant econòmiques com socials i culturals i ni en aquesta celebració podrà arribar l'antiga màquina que serà rebuda a Ripoll a causa del mal estat de la via...» (Dels diaris).

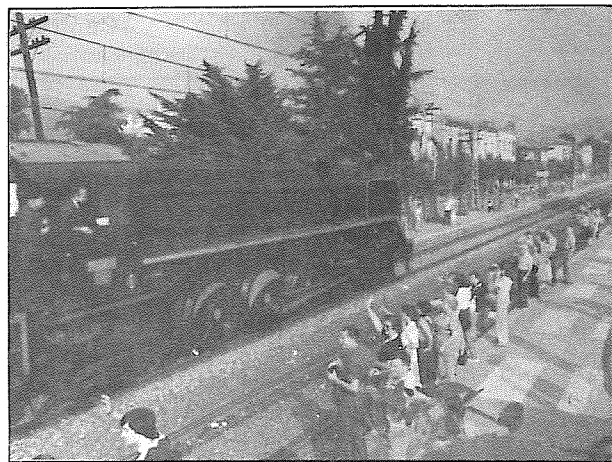
Aquesta era la nota apareguda en un dels diaris de major tirada a Catalunya.

ALIMENTACIÓ
LLUÏSA

Calàbria, 16 - Telèfon 8714790 - LA GARRIGA

El dia 5 d'octubre a les 10 del matí les andanes de l'Estació de la Garriga eren plenes de gom a gom per a veure el pas d'una màquina de fum (?) i varis vagons darrera. Hi havia expectació: calia commemorar aquell centenari, per bé que a la Garriga el tren hi passes ja feia temps. Tocaven les deu, i una màquina a tot galet, arrossegant varis vagons, entrà en l'Estació de La Garriga, passà a tota vela —per no dir a tota màquina— i desaparegué —vagons inclosos, és clar— «pas nivell» de la muntanyeta direcció a El Figueró. Renoii! —algú deia— si els trens de la Renfe atessin cada dia així, el trajecte la Garriga-Barcelona es faria en un no res. La màquina! la màquina! —referint-se a la de fotografiar cridava un altre— no he tingut temps ni de preparar la màquina!

En fi, que poc fum, molta màquina, molta gent, i el regust d'escoltar —paraven les orelles les cases de la Ronda del Carril que naixeren al costat de les vies del tren?— el soroll del xiulet de la màquina de fum, profund, llarg, bonic. Passà, però —almenys al matí—, a tota velocitat, i a més no ens consta que cap dels seus passatgers hagués pagat el bitllet. Va ser, però, un matí gràcil,

en el que els grans explicaven als petits històries garriguenques. Es va fer allò de recuperar una mica la nostra història. Eii! si pot ser...

J. G. A.

EN TONI MOLSOA

La tardor ens ha sorprès amb la fatalitat, amb la mort d'un company. Com el cicle de la naturalesa, la vida d'en Toni Molsosa feia dies que esperava la reravera... les seves malalties ens ho havien advertit. Sempre ens resta aquell «però», aquella esperança. En Toni vessava esperança. Com un somni feixuc, pervingut fatídic, el vint-i-cinc de setembre assistíem, amb el cor desfet, a l'enterrament d'un poeta. Només l'oblit podrà vèncer les imatges d'aquella tarda: recordo l'església plena (per què vessen les esglésies quan l'atzar se'ns ha endut un amic?); l'altar, amb les despulles del company, era bastit a banda i banda per dos capellans, llargs amb les sotanes blanques, centinelles fidels de qui sap què; l'eco inicial de les campanes paoroses era substituït pel càntic somort que la multitud, presa de l'angoixa que la mort provoca, llençava inútilment vers l'infinit; entre tots nosaltres, el dol. En sortir, un company comentava que havíem de canviar l'estètica i el fons de les manifestacions de dol. El nostre adéu ha estat tètric. Algú ha dit que els poetes no moren mai. I en Toni era poeta... restarà entre nosaltres tota la força dels seus cants, plens de

lirisme, plens de vida. En Toni és un enamorat de la vida i així ho expressen els seus cants:

«I seré com la gavina
que s'allunya mar enllà
per aprendre a volar
amb les ales lleugeres
i l'impuls del vent
I seré com el rossinyol
que s'allunya mar enllà
per esdevenir color
i llum de l'aire pur
Volaré com un ocell
lliure com aquest cant
amatent de sol i vent
feliç de suspendre's sobre el buit.
Vull ésser un ocell.»

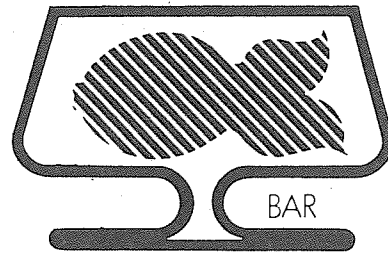
En Toni ens ha deixat un món ple de somnis per a reviuere'l a cada instant de poesia.

JOIER I RELLOTGER

PADRÓS

Centre, 14

ACUARIUM

confort

rajols - ceràmica

ENCÀRRECS: BARBERIA JESUS

C/. Cardedeu, 29 - Teléfono 871 40 63

LA GARRIGA

boutique d'infants

Calabria 63

Teléfono 871 048

LA GARRIGA

Pâtisserie

PARTEGAS

Calàbria, 74 bis

Tel. 871 44 22

LA GARRIGA

PAPERERIA

LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

CALÀBRIA, 104

TELÈFON 871 47 74

Digna

Heidelberg

CERVESERIA

Passeig Dr. Vich, 4

LA GARRIGA

Peixos frescos

J. MONELLS

C. Clopers, 5

Tel. 871 55 30

C. Centre, 37

C. Banys, 132 - Tel. 871 60 01

LA GARRIGA

Casa Santiveri sa.

"CAN TEY"

ALIMENTS DE RÈGIM
HERBES REMEIERES
MACROBIÒTICA

Carretera Nova, 3

Tel. 871 62 43

LA GARRIGA

DORÉ

boutique infantil

Calabria, 1 - Tel. 871 46 97

LA GARRIGA (Barcelona)

